

Un Salt de cultures

. Foto: MANEL LLADÓ.

A Salt no hi ha llibreries, en tot cas només papereries que despatxen els títols de la temporada, i a vegades algun saldo ocasional de l'any de la Maria Castanya, com ara Los gozos y las sombras en edició naturalment de butxaca o algun Cyrano de cobertes recremades pel sol de l'aparador. Algunes d'aquestes relíquies s'exhibien ahir en les poques parades exclusivament de llibres que hi havia al passeig Ciutat de Girona, i encara més aviat per acompanyar altres productes més vistosos, com ara collarets nigerians, piruletes en forma de rosa, samarretes dels castellers, filigranes de ganxet o fullets de propaganda reivindicativa. Perquè

el Sant Jordi, a Salt, no l'aixequen pas les llibreries, sinó les floristeries, assortides d'uns rosers esplendorosos, i les associacions culturals, nombroses, variadíssimes i d'un activisme ben musculat i sobretot encomanadís. Hi eren quasi totes, des del Club de Bàsquet local, fins al grup de cosidores de Càritas, passant pels Marrecs, els Amics dels Gegants, els ballarins del Nou Espiral, la Coral Tribana, l'associació de veïns del Veïnat, el grup Amad de Dones de Salt –que pintaven les mans amb henna a dues noies abillades amb unes túniques dignes de cerimonial–, la gent d'Independents per Salt, l'associació de pares i mares de primària de l'escola El Gegant del Rec i el col·lectiu sikh, que repartia gratuïtament un menjar típic fet amb patata i farina, acompanyat d'un got de te, amb un somriure tan dolç i invítador, que més d'un vianant reculava quan l'hi oferien pensant que allà hi devia haver alguna trampa o perfídia oculta. No, no, l'empanada era tan apetitosa com saciant, i l'amabilitat dels sikhs, que es dirigien als passejants en un català digníssim, no tenia res de tèrbola. De fons, en lloc de l'insuportable fil musical que s'ha estilat durant anys a moltes ciutats, al passeig de Salt només se sentien els percussionistes del grup Casumai de l'associació senegalesa Oudiodial, especialistes a posar color a bodes, batejos i festes en general, segons anunciaven, i que animaven la parada amb una música bellugadissa, exultant, que arrencava saltirons i picament de mans de la mainada que s'embadalia davant els tambors i les panderetes. Perquè aquí la festa era sobretot dels nens, els únics que ben mirat trobaven llibres de tapa acolorida i fresca a les parades, fossin de la Tina superbruixa o de l'intrèpid Sr. Coc.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 24-04-2011 Pàgina 5

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/401970-un-salt-de-cultures.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss